

РЕШЕНИЕ

№ 5315

гр. София, 08.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 05.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1207** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на М. В. Т., чрез адвокат пълномощник С. Ф. от Софийска АК, срещу Заповед № РД-15-39/16.01.2023г. на Министъра на земеделието на Република България, с която на жалбоподателката е прекратено служебното правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.5 и чл.108 ЗДСл - обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. В заповедта не се съдържа фактически обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност. Това било съществено нарушение, тъй като адресатът на акта не можел да се информира за съображенията на административния орган. Мотивите били съществен реквизит за установяване материалноправните изисквания към акта и обосноваване неговата законосъобразност. Липсата им затруднявала правото на защитата на държавния служител. Цитира се съдебна практика в този смисъл. В съдебно заседание адв.Ф. допълва, че за да е налице обективна невъзможност, следва да е налице нова фактическа обстановка, отразена в заповедта, което липсвало в настоящия казус. Претендира разноски съгласно представен списък.

Ответникът по жалбата – Министърът на земеделието, чрез юриконсулт В. Емирски, прави изявление по същество, с което моли съда да отхвърли жалбата и да

потвърди процесната заповед като законосъобразна. От 2019г. с постановление на Министерския съвет бил приет нов устройствен правилник, съдържанието му не зависело от ответника, въз основа на него следвало да се приемат нови длъжностни характеристики съгласно Наредба за длъжностите на държавните служители. Такава длъжностна характеристика била изготвена и представена по делото. Същата била връчена на жалбоподателката на 12.06.2020г. В т.10 били относимите за длъжността й изисквания – минимален професионален опит 7 години или придобит V старши ранг. Твърди, че жалбоподателката нямала и двете.

В реплика на последното по-горе, адв.Ф. твърди, че тези основания е следвало да са записани в заповедта.

Софийска градска прокуратура не взема становище и не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна и правна страна следното:

От фактическа страна:

Със Заповед № РД-15-1360/03.08.2017г. (л. 14 по делото) жалбоподателката е била назначена на длъжност Директор в Дирекция „Връзки с обществеността и протокол“ в Министерство на земеделието, храните и горите.

Със Заповед № РД-15-1363/07.08.2017г. (л. 13) жалбоподателката е била преназначена на длъжност Директор на Дирекция „Инвестиции и управление на собствеността“ в същото министерство.

Със Заповед № РД-15-1709/22.10.2019г. (л.12) жалбоподателката е била преназначена на длъжност Директор на Дирекция „Стопански дейности, инвестиции и хидромелиорации“ в същото министерство. За основание на заповедта е посочен чл.82, ал.1 от ЗДСл – „Държавен служител може да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване и е изразил предварително писмено съгласие за заемането й“ и Постановление № 260 на Министерския съвет от 2019г. за приемане на Устройство правилник на Министерство на земеделието, храните и горите.

Не се спори междустраните, че на 16.01.2023г. жалбоподателката е получила предложение от ответника (л.11 по делото) за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.107а, ал.1 от ЗДСл – „Органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от 6-кратния размер на последната получена месечна основна заплата. Ако служителят не се произнесе писмено по предложението в 7-дневен срок, смята се, че то не е прието.“ Предложението е подписано от ответника и датирано с изх.№ 93-264/16.01.2023г.

В същия ден - 16.01.2023г., съответно преди изтичане на седмодневния срок по чл.107а, ал.1 от ЗДСл, е изготвена оспорената Заповед № РД-15-39/16.01.2023г. (л.10). Същата е връчена при условията на отказ, за което е подписана от двама свидетели. Като мотиви на заповедта е изложено само: „Обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.“

По делото е приложена длъжностна характеристика (л.17-20) за длъжността Директор на Дирекция „Стопански дейности, инвестиции и хидромелиорации“. Същата е връчена срещу подпис на ответницата на 12.06.2020г. Действително, както твърди ответникът, в т.10.4 от нея е посочено изискването за минимален професионален опит от 7 години в област, свързана с функционалните задължения на областта или

придобит V старши ранг.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата – заповедта е връчена на жалбоподателката на 16.01.2023г., а жалбата срещу нея е подадена чрез ответника до съда на 30.01.2023г., тоест в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от адресат на акта, който има правен интерес от оспорването, поради което същата се явява допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

При разглеждане на жалбата по същество, съдът я намира за основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган съгласно чл.107 от ЗДСл – „органът по назначаването“, (в случая – министърът), във връзка с чл.3, ал.1 от Устройствен правилник на Министерството на земеделието, храните и горите (Приет с Постановление № 260 на Министерския съвет от 14.10.2019г.,обн., ДВ, бр. 82 от 18.10.2019г.). Спазена е и изискуемата от закона писмена форма.

Съдът намира обаче, че при издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и същата не съответства на изискването за мотивиране на акта:

1. Макар същото да не е изложено като оплакване в жалбата, съгласно изискването на чл.168, ал.1 АПК към съда да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от ГПК, съдът намира, че не е спазена започнатата процедура по чл.107а от ЗДСл.

Нормата на чл.107а от ЗДСл е диспозитивна („може“) и не задължава административният орган да отправи до служителя предложение за прекратяване на служебното му правоотношение при такива изгодни за последния условия. Веднъж обаче започнал процедурата по този именно член, органът е длъжен да изчака предвидения в изр. второ от нормата 7-дневен срок за писмен отговор от служителя. В случая това не е сторено и заповедта е връчена на служителя в същия ден, в който е отправено и предложението. По делото няма данни, нито ответника прави твърдения в този смисъл, жалбоподателката да е отправила писмен отговор-отказ на това предложение. Действително тя твърди в жалбата си, че е отказала устно, при което веднага ѝ е била връчена оспорената заповед, съответно изготвена предварително. Съдът намира обаче устното ѝ волеизявление за ирелевантно, доколкото законът изисква отговорът да е писмен. Затова предложението по чл.107а от ЗДСл може да се счита за отхвърлено или след изричен писмен отрицателен отговор, или след изтичането на въпросния срок. В случая не е налична нито една от тези две хипотези. В условията само на устен отказ, административният орган е следвало да изчака изтичането на срока и едва тогава да премине към другата хипотеза. Това поведение е непоследователно и е в нарушение на принципа в чл.13 от АПК за последователност и предвидимост.

2. Заповедта е постановена при липса на фактически основания за издаването ѝ, като съществен реквизит на административния акт, съгласно чл.59, ал.1 т.4 от АПК. А изрично ЗДСл поставя изискването, че в случаите по чл. 107, ал.1, т. 5 , какъвто е настоящият, се посочват и фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения. Посочването като мотиви само и единствено на „Обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.“ по същество представлява цитиране на хипотезата на нормата без посочване като основание за прилагането ѝ на конкретни факти и

обстоятелства, водещи до такава невъзможност, нито в какво конкретно се изразя невъзможността, невъзможността фактическа ли е, включително напр. физическа, или е невъзможност поради неспазване или липса на законови изисквания за служител на тази длъжност, нито евентуално на кои точно законови изисквания служителят не отговаря в конкретния случай.

Конкретизация по този въпрос се дава едва в хода по същество по делото, когато представителят на ответника посочва конкретните изисквания по длъжностната характеристика за тази длъжност, на които изисквания твърди, че жалбоподателката не отговаря. Това волеизявление пред съда няма как да замести или санира липсата на мотиви в заповедта.

Съдът намира, че посочването на фактическите основания едва на този етап, освен, не е допустимо да мотивира заповедта, също поставя в невъзможност защитата на жалбоподателката, включително например за провеждането на успешно доказване за наличието на изискваните стаж или ранг.

Съдът намира връчването на длъжностната характеристика на жалбоподателката, и то три години преди издаването на оспорената заповед, за ирелевантно, още повече, че характеристиката е с текст от четири страници и съдържа десетки изисквания.

С оглед изложеното, съдът намира, че жалбата е основателна, а оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Предвид изхода на делото и липсата на възражение за прекомерност от страна на ответника, на жалбоподателката следва да бъдат присъдени поисканите разноски съгласно представения списък (л.28) и документите за плащането им в размер на 10 лева държавна такса (л.3) и 1000 лева адвокатски хонорар (л.9), или общо 1010 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.2 и чл.143, ал.1 от АПК Административен съд – София-град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № РД-15-39/16.01.2023г. на Министъра на земеделието, с която на основание чл.107, ал.1, т.5 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на М. В. Т. на длъжност директор на Дирекция "Стопански дейности, инвестиции и хидромелиорации" в Министерство на земеделието на Република България.

ОСЪЖДА Министерство на земеделието на Република България да плати на М. В. Т., с ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 1010 лв. (хиляда и десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: